

ESTAT ACTUAL DEL TRACTAMENT DE LA COXÀLGIA (EXCEPCIÓ FETA EN LA INFÀNCIA)

pel

Dr. Josep M.ª Vilardell

Les localitzacions tuberculosos en l'articulació coxo-femoral produeixen sovint greus trastorns que modifiquen la seva arquitectura i repercuteixen d'una manera definitiva en l'estàtica i dinàmica de l'esquelet locomotor.

Per això és precís conèixer amb les màximes probabilitats quin serà el seu esdevenidor des dels primers períodes, per tal de donar indicacions adequades, que contribuïran a escurçar el temps de tractament.

Tota modificació de l'arquitectura articular consecutiva a una coxàlgia, que hagi curat amb certa mobilitat, constitueix un obstacle per obtenir una curació clínica, considerant com a tal la desaparició definitiva de tota molèstia o recidiva.

Les coxàlgies incipients responen bé, per regla general, als tractaments conservadors o ortopèdics clàssics, immobilització més o menys rigurosa, repòs al llit, durant alguns mesos, helioteràpia, etcètera. Hi ha, però, alguns d'aquests malalts, la radiografia dels quals demostra una reducció o desaparició de l'espai articular i, ben aviat, del perfil del cap femoral, sense de moment interessar l'estructura travecular epifisària.

Aquests malalts evolucionen a vegades, produint una anquilosi incompleta, de tipus dolorós que, malgrat les apariències de curació, sofreixen tota la vida de molèsties incorregibles. Altres vegades, la pèrdua del perfil radiogràfic del cap inicia la destrucció ràpida del mateix, el qual, remuntant cap a la cella cotiloidea superior, produeix un greu escurçament o, pitjor encara, una luxació patològica. En aquests malalts, està indicada l'artrodesi extra-articular, puix en el primer cas accelerarà l'obtenció de l'anquilosi desitjada i, en l'altre, a més de l'anquilosi, privarà d'escurçament o la luxació patològica.

Les més nombroses indicacions recauen en les coxàlgies de repetició de l'adult i en les seves seqüeles.

L'artrodesi o anquilosi operatòria de l'anca fou suggerida per Albee en 1908; després, gran nombre de cirurgians han donat el seu nom a intervencions d'aquest ordre; en totes elles es practica una fixació articular per mitjà d'un empelt pediculat o lliure que en proliferar, provoca una anquilosi extra o intraarticular.

En l'últim Congrés Internacional de Cirurgia Ortopèdica, Erlacher (Graaz) i Enderson (Rochester) defensaren que el millor tractament és l'extirpació de la lesió, completant l'operació per l'artrodesi. Nosaltres portem practicades 37 artrodesis extraarticulars, les quals ens han proporcionat resultats ben afalagadors.